

Kustár György

PÁL

(1Kor 10,10)

Homályos cezúrák mélyéről
feltörő vad egyenesség, konok meghajlás.
emberi alakba görnyedt küszködés.
tökéletes metrika, és a rajta átütő vérző tövis.
Ez mind ő.
rossz szemével hunyorítva bólint az
ideákra, megvetésre és vádra.
Ellenség nincs már. csak ő.

Árnyéka ellepi a falat.
majd kizúdul a forgalmas utakra,
elárasztja az efézusi tereket,
megcirógatja Diána kebleit,
a göndör felhők alatt a
papok szakállába tép, felborít
egy-két vásári asztalt,
mielőtt beéri Korinthust.

Benne ekkorra már megszületett
az ítélet. Beleit, szemhéját,
elfeküdt nyakát napokig görcsbe
húzta az a bizonyos emlék, a
rétor hahotája, a gyülekezet fölényes
hallgatása. Szája elnyílik, sebezni
kész pengeéles vonallá:
készen, hogy maga vágjon a testbe,
kimetszeni a gúny sava marta
roncsolt szöveteket.

Lendül a kéz, összeszorul a szem.
És a precíz vágás helyén kitódul
az árnyék. álmok és

bogarak lepik el a húst,
míg ki nem fordul belőle minden:
víz és vér, habzó üvöltözés,
Korinthus két széles rakpartja,
a szemre tapadó hályog,
a hőségben cipekedő rabszolgák,
a szónoklat közben szétfeszülő ujjak,
nyelveket dadogó mohó extázis,
és az olajos, göndör atléta-fürtök. Míg
elillan dicsőség, megértés, törtető ösztön,
és Krisztus, a felmagasztosult.

Zempléni Múzsza, 2015/3.